

Ob šumeči Idrijci.

(Zložil *F. S. Finžgar.*)

I.

Kot nekdanj ob virih studenih
pastirček doma sem pohajal,
kot nekdanj ob vonjih medenih
duhá in telo si naslajal,
pohajam zdaj zopet ob bistri vodici
in šetam veselo po beli stezici.
Nad mano kot nekdanj gorá je vrhovje,
krog mene kot nekdanj je temno grmovje;

kot nekdanj popevajo v bukovem gozdi
zaljubljeni kosi, pepelkasti drozdi.
Vmes gorski studenček mi tiho šepče
od davno, od davno pozabljene sreče.
Kaj morem, če meni srce se ogreje,
da pesem, ki dolgo že bila je skrita,
iz srca veselo na dan mi privreje,
vesela kot jaz — pomladnega svita.

II. Postrvici.

Postrvica mala, ki v vodi igraš,
blišče se ti zlate luskine;
nevarnost li v čistih valovih poznaš,
poznaš li vabeče drobtine?

Glej trnik lokavo nastavljen je zviti,
na vado te miče vabljivo.
Za grmom pa ribič pretkani je skrit,
ujel te bo, ribica, živo!

Pokušaj sladčico? Svarim te: Nikar!

Ne slušaj? Zato boš ujeta;
ujeta pa spomniš se, drobčkена stvar,
da slušala nisi nasveta!

III. Starčku.

Star ded — pod staro bukvo tu sediš,
kot ona ti od teže let si kriv.
Nad tabo ona, ti pod njo molčiš,
od let je ona, ti od let si siv.

A mladi list na bukvi vztrepeta,
obsije zlati žarek sočni list.
Tedad še tebi lice se smehlja,
na čelo ti posije žarek čist.

Spomladi sanja bukev mladi sen,
spomin budi krog nje ji maja cvet.
Zato, kaj ne, še ti si pomlajen,
spomladi sanjaš sanje mladih let.

IV. Otroku.

Med cvetjem se, dete, vrtiš,
iz trave se skoro ne vidi glavica,
nerodno metuljce loviš,
in cvetje ti drobčkена trga desnica.

Ne veš, da sam lepši si cvet,
kot pestre krog tebe so maja cvetice?
Kot limbar si belo odet,
kot nagelj procvita nedolžno ti lice.

Glej, cvetke vse lépo cvetó;
rodilo sadú pa ne bo jih obilo.
Kaj dete pa bode s tebo?
Li bodeš nam dobrih sadov obrodilo?

Ob šumeči Idrijci.

(Zložil F. S. Finžgar.)

V. Ob Divjem jezeru.

Na te gledam, mladi parček,
na te deklico mladostno,
ki te ženin bo radostno
kmalu vedel pred oltarček.

Poleg brezdna zdaj stojita,
v vodo vpirata poglede,
nič ni smeha, ne besede,
vsa zamaknjena molčita.

Glejta jézera temino:
čista voda brezdnó krije,
vendar solnce ne posije
na jezersko globočino.

Jasno vama je življenje,
jasno kakor solnca žarki;
upal vendar kdo bi Parki,
njeno kdo poznal sojenje?

Pri ulnjaku.

(Zložil F. S. Finžgar.)

XI. Sanje.¹⁾

Košata lipa v cvetju. —
V košatem nje zavetju
glasnó šumi, brni, utripa:
Čebelni rod gostuje lipa.
In lipa mi molčí,
molčeeč medú delí;
še list noben ne zatrepeče,
da ne skalí čebelam sreče. —

Pod njo pri knjigi se naslanjam;
ne berem mnogo — mnogo sanjam.
O čem so sanje, sam ne vem;
prehitro ginejo duhá očem.
Samó to vem, da moje sanje
spomini so na dni nekdanje.

XII. Igravec.

Vesel zabavaj družbo,
otožne misli proč!
Zabave vrši službo
in strezi oberoč!

Igral sem kot v gledišču,
izboren bil glumač;
dovtipov v glasnem vrišču
sem spreten bil tolmač.

Pa reče dete mami
skrivnostno na uhó:
„Njegà samo med nami
veselo ni okó!“

Verjel nihče ni Loti. —
„Kaj dete tako vé?!“
A bilo nisi v zmoti,
Ti zrlo si v srcé!

¹⁾ Glej „Dom in svet“ 1898, str. 421.